ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ - ΤΟ ΑΙΜΑΤΗΡΟ ΘΕΡΟΣ ΤΟΥ 1887 - Η ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΤΗΣ ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΥ

Ὁ καρατομηθεὶς σὲν Παλαμᾶ κακοῦργος Κουτρούλης.

Η'.

Συνεχίζουμε καὶ σήμερα τὴν περιγραφὴ τῆς μεταφορᾶς στὸν Παλαμᾶ τῆς Θεσσαλίας, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ γίνη ἡ θανατική τους ἐκτέλεσις, τῶν πέντε καταδίκων κακούργων Παπακούτσικου, Ἀβραμοπούλου, Κουτρούλη, Φούντα καὶ Κάκαρη.

Ὅταν τὸ πλοῖο ποὺ τοὺς μετέφερε, ἔφτασε στὸ Βόλο, ἐπειδὴ ἦταν νύχτα, οἱ μελλοθάνατοι ἔμειναν μέσα σ' αὐτὸ καὶ τὸ ἔριξαν στὸ γλέντι.

Εἶχαν ζαλιστεῖ ἀπ' τὸ κρασὶ ποὺ ἤπιαν καὶ φανόντουσαν πὼς εἶχαν ξεχάσει ὅτι αὐτὴ ἦταν ἡ τελευταία νύχτα τῆς ζωῆς τους.

Κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ Φούντας, ὁ ὁποῖος προηγουμένως τὰ εἶχε χαμένα, εἶχε πάρει τώρα θάρρος καὶ γελοῦσε καὶ τραγουδοῦσε μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους.

Ἀπ' ὅλους γενναιότερος δειχνόταν ὁ Κουτρούλης, γιὰ τὸν ὁποῖο μάλιστα ἐπῆρχαν ἀμφιβολίες ἂν ἦταν ἔνοχος. Μὲ τὴν ἀμέριμνη στάσι του, μὲ τὰ λόγια του καὶ μὲ π' ἀστεῖα του, κατώρθωνε νὰ ἐμψυχώνη καὶ τοὺς ἄλλους μελλοθανάτους, οἱ ὁποῖοι ἔδειχναν ὅτι τὸ εἶχαν πάρει πειὰ ἀπόφασι πὼς θὰ πεθάνουν....

Μονάχα ὁ Κάκαρης τὰ εἶχε τώρα χαμένα. Αὐτός, οὔτε ἔτρωγε, οὔτε ἔπινε, οὔτε τραγουδοῦσε. Εἶχε ἀποτραβηχτεῖ σὲ μιὰ γωνιά, παράμερα ἀπ' τοὺς ἄλλους συντρόφους του τοῦ ἐγκλήματος καὶ τοῦ θανάτου καὶ καθόταν βυθισμένος στὶς πιὸ μαῦρες κ' ἀπαίσιες σκέψεις καὶ δὲν ἔβγαζε οὔτε λέξι ἀπ' τὸ στόμα του. Τὰ μάτια του ἦσαν καρφωμένα μὲ τρόμο πρὸς ἕνα ὡρισμένο σημεῖο καὶ νόμιζε κανεὶς πὼς ἀντίκρυζε ἐκεῖ τὸ φάσμα τῆς λαιμητόμου. Ἦταν κατάχλωμος κ' ἔτρεμε σύγκορμος. Ὅσοι τὸν εἶδαν στὴν κατάστασι αὐτή, ἔλεγαν πὼς ἦταν ζήτημα ἂν θὰ ζοῦσε μέχρι τῆς ὥρας τῆς ἐκτελέσεως.... Ἦταν ἤδη ἕνα ζωντανὸ πτῶμα....

* * *

Τέλος ξημέρωσε.... Οἱ μελλοθάνατοι, ἔπειτ' ἀπ' τὸ γλέντι τους, εἶχαν βυθιστεῖ στὸν ὕπνο κ' ἔτσι δὲν ἀντίκρυσαν τὸν ἥλιο, ὁ ὁποῖος ἀνέτελε τελευταία φορὰ γι' αὐτούς.... Μόνο τὸν δυστυχισμένο Κάκαρη δὲν τὸν εἶχε ἀφήσει νὰ κοιμηθῆ ἡ ἀγωνία του καὶ τὸ πρόσωπό του, καθὼς τὸ χτύπησαν τώρα ἡ πρῶτες ἀχτῖνες τῆς ἀνατολῆς, εἶχε κάτι τὸ τρομερὸ καὶ τὸ ἀπερίγραπτο. Τὰ μάτια του εἶχαν πάρει τὴ γυαλάδα τοῦ θανάτου καὶ τὰ χαρακτηριστικά του, κομμένα, σβυσμένα ἀπ' τὴν ἀγωνία καὶ τὴν ἀϋπνία. δὲν εἶχαν πειὰ τίποτε τὸ ἀνθρώπινο....

Σὲ λίγη ὥρα ἀνέβηκε ἐπάνω στὸ πλοῖο τὸ ἀπόσπασμα τῆς ἀστυνομίας, ποὺ θὰ συνώδευε τοὺς καταδίκους ὥς τὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως.

Οἱ χωροφύλακες ξύπνησαν τοὺς κακούργους, οἱ ὁποῖοι βαρυμένοι ἀπ' τὸν ὕπνο καὶ τὸ κρασί, φαινόντουσαν στὴν ἀρχὴ πὼς εἶχαν ξεχάσει τί τοὺς περίμενε τὴν ἡμέρα ἐκείνη.

Μὰ γρήγορα συνῆλθαν καί, ἀφοῦ πλύθηκαν πρόχειρα, ἀκολούθησαν σιωπηλοὶ καὶ ψύχραιμοι τοὺς χωροφύλακες.

Στὴν παραλία τοῦ Βόλου εἶχε συγκεντρωθεῖ ἀρκετὸ πλῆθος, τὸ ὁποῖο παρακολούθησε μὲ ἀρκετὴ συγκίνησι καὶ περιέργεια τὴν ἀποβίβασί τους.

Κι' ἡ πένθιμη πομπὴ ἐξακολούθησε τὸ δρόμο της πρὸς τὸν Παλαμᾶ....

* * *

Θὰ ἦσαν περίπου μεσάνυχτα, ὅταν οἱ μελλοθάνατοι καὶ τὸ ἀπόσπασμα ἔφτασε στὸν Παλαμᾶ, ὅπου θὰ γινόταν ἡ ἐκτέλεσις.

Οἱ δήμοι εἶχαν φτάσει πρὶν ἀπ' αὐτοὺς κ' εἶχαν στήσει ἤδη τὴ λαιμητόμο, μὰ τὸ πυκνὸ σκοτάδι ποὺ ἦταν ἁπλωμένο, τὴν ἔκρυβε ἀπ' τὰ μάτια ἐκείνων, τοὺς ὁποίους θὰ ἔκοβε σὲ λίγο.

Καὶ τότε ἄρχισαν ἡ θλιβερὲς διατυπώσεις, ποὺ προηγοῦνται τῆς ἐκτελέσεως.

Στὶς τρεῖς τὸ πρωΐ, ἔφτασε ἕνας ἀγαθὸς παπᾶς, ὁ ὁποῖος ἄρχισε νὰ ἐξομολογῆ τοὺς κακούργους. Μὲ πραγματικὴ συντριβὴ ἐκεῖνοι τοῦ ὁμολόγησαν τ' ἁμαρτήματά τους καὶ φίλησαν μὲ σεβασμὸ τὸ χέρι του, ζητῶντας τὴν συχώρεσί του.

Κατόπιν ποὺς ὡδήγησαν στὸ μέρος, ὅπὸ ὁποῖο βρισκόταν στημένη ἡ λαιμητόμος.

Ἂν κ' ἦταν νύχτα ἀκόμα, ἄπειρο πλῆθος εἶχε συγκεντρωθεῖ ἀπ' τὰ γύρω χωριά.... Παρ' ὅλο τὸ πυκνὸ σκοτάδι, ὅλος ὁ τόπος γύρω μαυρολογοῦσε ἀπ' τὸν κόσμο.... Οὔτε μιὰ φωνὴ δὲν ἀκουγόταν....

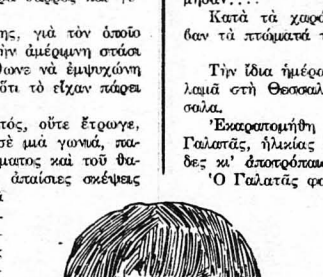

Ὁ καρατομηθεὶς στὸν Παλαμᾶ κακοῦργος Κάκαρης.

Ὅλοι σάπιαιναν καὶ περίμεναν μ' ἀγωνία, προσπαθῶντας νὰ πρυτήσουν μὲ τὰ μάτια τους τὸ σκοτάδι, γιὰ νὰ ἰδοῦν τὴν ἔκφρασι τῶν μελλοθανάτων.

Αὐτοὶ πάλι ἐξακολουθοῦσαν νὰ διατηροῦν τὴν ψυχραιμία τους καὶ νὰ φαίνωνται, κατὰ τὴν ὑστρατάτη ἐκείνη στιγμή, γενναῖοι....

Καὶ τὸ θλιβερὸ ἔργο τῆς δικαιοσύνης ἄρχισε....

Πρῶτος καρατομήθηκε ὁ Κάκαρης, ὁ πιὸ δειλὸς ἀπ' ὅλους, γιὰ νὰ τελειώση μιὰ ὥρ' ἀρχήτερα τὸ μαρτύριό του.

Ὑπῆρχε γι' αὐτὸν φόβος ἂν ἔβλεπε τὴν ἐκτέλεσι τῶν ἄλλων, νὰ πεθάνη ἀπὸ συγκατὶ πρὶν τὸν ἐκτελέσουν.

Κατόπιν ἤρθε κ' ἡ σειρὰ τῶν ἄλλων....

Ἕνας—ἕνας προχωροῦσαν μὲ βῆμα σταθερὸ πρὸς τὴν λαιμητόμο καί, πρὶν ὁ δήμιος περάση τὸ κεφάλι τους στὸν κύκλο της, ἀποχαιρετοῦσαν τὸν κόσμο μὲ τὶς συνηθισμένες ρωμαντικὲς φράσεις, ποὺ χρησιμοποιοῦν ὅλοι σχεδὸν οἱ καταδίκοι στὴν περίστασι αὐτή....

Μετὰ τὴν ἐκτέλεσι, ἐπηρολούθησε γενικὸς ὁλοφυρμὸς τοῦ πλήθους ποὺ βρισκόταν συγκεντρωμένο ἐκεῖ. Θρῆνοι καὶ κοπετοὶ ἀντηχοῦσαν.... Ἡ γυναῖκες θρηνοῦσαν καὶ πολλὲς ἀπ' αὐτὲς λιποθύμησαν....

Κατὰ τὰ χαράματα, οἱ συγγενεῖς τῶν καρατομηθέντων παρέλαβαν τὰ πτώματά τους γιὰ νὰ τὰ θάψουν.

* * *

Τὴν ἴδια ἡμέρα τῆς καρατομήσεως τῶν πέντε κακούργων τοῦ Παλαμᾶ στὴ Θεσσαλία, ἔγινε καὶ μιὰ ἄλλη ἐκτέλεσις κοντὰ στὰ Φάρσαλα.

Ἐκαραπομήθη ὁ ἐξ Ἀμουρίου τῆς Λαμίας καταγόμενος Ἀθαν. Γαλατᾶς, ἡλικίας 54 ἐτῶν, κατηγορούμενος γιὰ ἕνα ἔγκλημα φρικῶδες κ' ἀποτρόπαιο.

Ὁ Γαλατᾶς φαινόταν ἀπὸ παιδὶ ἀκόμα, πὼς θάχε ἄσχημα ξεμπερδέμματα μὲ τὴ δικαιοσύνη. Ἂν καὶ ἀνήλικος, «μιᾶς μπουκιᾶς ἄνθρωπος», ὅπως λέγανε οἱ χωριανοί του, ἦταν τρομερὸς ζωοκλέπτης, ἄφθαστος στὴν τέχνη του «ἀλογοσούρτης».

Ἔτσι μεγάλωσε μὲ τὶς κλεψιὲς καὶ τὶς ἀπάτες, ὥσπου τὸν ἔσπρωξε ὁ πειρασμὸς νὰ διαπράξη τὸ τελευταῖο φρικιαστικὸ ἔγκλημά του.

Στὰ Φάρσαλα γίνεται τὸ Δεκαπενταύγουστο μεγάλο πανηγύρι. Στὸ πανηγύρι αὐτὸ κατεβαίνουν χωρικοὶ ἀπ' ὅλη γύρω τὴ Θεσσαλία κ' ἀπ' τὴ Στερεὰ Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἤπειρο ἀκόμα, γιὰ νὰ ποιλήσουν καὶ ν' ἀγοράσουν ζῶα καὶ προϊόντα.

Στὶς 14 Αὐγούστου τοῦ 1884 ξεκίνησε γιὰ τὸ πανηγύρι τῶν Φαρσάλων κ' ὁ τριακονταετὴς Σπυρίδων Παπαδόπουλος ἢ Καραβίδας ἀπὸ τὴν Παρναασσίδα. Ὁ Καραβίδας ἐπήγαινε στὰ Φάρσαλα ν' ἀγοράση ζῶα καὶ κρατοῦσε μαζύ του τρεῖς χιλιάδες δραχμὲς χρυσές.

Ταξειδεύοντας καβάλλα στ' ἄλογό του, ὁ Ρουμελιώτης ζωέμπορος ἔφτασε στὸ χωριὸ Ἀβδουραχμάναγα καὶ ξεπέζεψε γιὰ νὰ φάη καὶ νὰ ξαποστάση στὸ ὑπάρχον ἐκεῖ χάνι.

Στὸ ἴδιο χάνι ἔφτασε σὲ λίγο κ' ὁ Γαλατᾶς μ' ἕνα φίλο του, τὸν Κ. Ἀλαμπάνο. Οἱ δυὸ Θεσσαλοὶ χωριάτες ἔπασαν εὔκολα κουβέντα μὲ τὸν Καραβίδα. Εἶπαν τὸ ἕνα, εἶπαν τὸ ἄλλο, φάγανε κ' ἔπιαν μαζύ, ξεκουράστηκαν αὐτοὶ καὶ τὰ ζῶα τους καὶ σηκώθηκαν τέλος νὰ φύγουν.

—Γιὰ τὸ πανηγύρι εἶστε καὶ σεῖς; ρώτησε ὁ Καραβίδας τὸν Γαλατᾶ;

—Ναί, ἐκεῖ πᾶμε νὰ πουλήσουμε τ' ἄλογά μας, ἀπάντησε ὁ πονηρὸς χωριάτης, στὸ μυαλὸ τοῦ ὁποίου εἶχε σχηματισθεῖ πειὰ ἡ ἰδέα τοῦ ἐγκλήματος.

Ἔτσι ὁ Καραβίδας ἔφυγε μαζὺ μὲ τὸν Γαλατᾶ καὶ τὸν Ἀλαμπάνο ἀπ' τὸ χάνι τοῦ Ἀβδουραχμάναγα...

Τί συνέβη κατόπιν;

Ἀπλούστατα, ὁ Καραβίδας ἐξαφανίστηκε.

Δὲν φάνηκε στὰ Φάρσαλα.

Δὲν φάνηκε πουθενά.

Ὁ καρατομηθεὶς στὸν Παλαμᾶ κακοῦργος Φούντας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.